

Sisarusta odotellessa

PERHEESEEMME KUULUU minun ja mieheni lisäksi vuosi sitten Venäjältä saapunut pian 5-vuotias hurmuripoika, jonka kanssa olen kotona vuoden loppuun asti. Alun perin halusimme adoptoida sisarukset, mutta lopulta päädyimme odottamaan yhtä lasta kerrallaan. Sisarus on silti pysynyt koko ajan mielessämme, ja nyt saimme luvan aloittaa uuden prosessin.

Näin jälkikäteen olemme tyytyväisiä siihen, että poikamme on saanut olla aluksi ainokaisemme, ja toki myös me vanhemmat olemme päässeet helpommalla. Jos olisimme saaneet heti sisarukset, kotonamme pyörisi nyt nuppusemme sijaan kaksi aivan vierasta tyyppiä.

TODENNÄKÖISESTI KOHDEMAAMME on jälleen Venäjä. Enää eivät Venäjä-pelottelut hetkauta, kun tuntee systeemin ja on saanut jo yhden maailman ihanimman lapsen. Nyt Venäjä saa lisäplussaa myös siksi, että sisaruksilla olisi mahdollisimman paljon yhteistä. Useiden vuosien odotusjonot eivät sovi

luonteellemme, joten täytyy toivoa, että lopulta lähetämme paperit kontaktiin, joka ei lakkaa toimimasta.

Edellisellä kerralla Venäjä-kontakti toimi loistavasti, ja saimme lapsiesityksen reilun kuukauden kuluttua papereiden lähetyksestä. Epävarmuus on toki mukana loppuun saakka, ja tuulettaa voi vasta, kun Suomen kyltit näkyvät ja lapsi on kainalossa.

TÄSSÄ VAIHEESSA takana on kaksi neuvontakertaa, paljon on siis vielä edessä. Vaikka toisella kierroksella ajattelisi kaiken olevan helpompaa, alkaa kaikki alusta. Neuvonta kestää tosin nyt vain puoli vuotta, ja tiedämme suunnilleen, mitä missäkin vaiheessa tuleman pitää. Kotitehtäviäkin saimme jo, mutta jostain syystä emme innostuneet niistä yhtä paljon kuin ensimmäisessä odotuksessa. Onneksi saamme jatkaa tutun sosiaalityöntekijän kanssa, jota varten ei tarvitse siivota kaappeja myöten. En kyllä siivonnut ensimmäiselläkään kerralla – hän kun oli luvannut olla nuuskimatta joka paikkaa.

MIELESSÄ PYÖRII paljon samoja ajatuksia kuin viimeksikin, mutta sisarussuhde antaa myös uutta pohdiskeltavaa. Tunteet eri vaiheissa muistuvat mieleen parhaiten, perien pyöryksestä muistaa lähinnä sen, miten paljon tuntui vievän aikaa ja energiaa saada tarvittava pumaska kasaan leimoineen kaikkineen.

Pienen villiviikarimme ansiosta odotus ei ole aivan niin kärsimätöntä, mutta huomaan murehtivani samoja asioita kuin ensimmäisellä kerrallakin: Entä jos prosessi keskeytyy? Entä jos lapsi ei tunnu omalta? Entä jos lapsi ei kiinny meihin? Entä jos lapsi oireilee rajusti? Entä jos ja jos ja jos..?

Pelkojen lisäksi vatsanpohjaa nipistää onneksi välillä myös mukava kihelmöinti: Millainen lapsi meitä odottaa? Onko hän jo syntynyt? Missä muruseni on?

Tulisipa hän jo pian kotiin!

Mimu

